Už nějakou tu dobu se nestydím za to že jsem levičák. U této sféry ideového spektra, jsem si však čím dál tím víc poslední dobou začal uvědomovat jednu věc: Ono je takové myšlení vlastně o neustálém intelektuálním testování svých kréd, ale i vlastních hranic. A možná právě proto dnes začínáme ustupovat fašizujícím tendencím: Někteří zkrátka mají strach se obrátit k někomu kdo se tváří, že jim chce pomoct, ale dost často činí opak.

Levice pro mnohé „našince“ (rozuměj: lidi se kterými jsem se kdy setkal – nikoli poctivý, rigorózně sesbíraný vzorek) funguje jen tehdy, jsou-li ostatní podobní jim, sdílejí-li stejné potřeby a hovoří stejným jazykem. Funguje jen tehdy, pohybují-li se všichni ve stejných komfortních formách chování. Jakmile však byť jen mírně vybočíš – i když zůstáváš hodnotově levicový – jakmile nezapadáš, nebo jsi nedejbože sociálně neohrabaný, solidarita ustupuje tiché nadřazenosti a nepřiznanému, o to však signifikantnějšímu elitářství. Přichází selekce.

Tohle „nepohodlí“ se však netýká jen sociální neohrabanosti. Týká se i hodnot, které se tak rády proklamují – a přesto nedodržují. Někteří jsou intelektuálně nekompetentní, jiní líní a v nejhorším případě ignorantští: umí slovník, ale nedojdou k uvědomělému odstavení vlastních nešvarů. No a jiní jsou prostě a jen pod závojem pózy: dělají z hodnot estetiku, poněvadž je to v některých kruzích zkrátka výhodné. Protože jim to zpřístupňuje status, bezpečí v té oné konkrétní bublině, a hlavně: pocit morální převahy bez reálných nákladů.

A kde tyhle nešvary vidím? Vidím to v těch drobnostech, reflexech, které se vyjeví ve chvíli, kdy přestaneš být chodící dekorace a začneš být člověkem. Konformita s vykonstruovanými stereotypy, internalizované metanarativy, potřeba striktních a dlouhá léta budovaných rolí – zkrátka věci které se tváří jako překonané, ale stále řídí tvé chování.

Patriarchát se tu neprojevuje tateovským „ženy do kuchyně“. Šovinismus vůči pohlavím i genderům je tu často dost zákeřný. Na rozdíl od krajní pravice, kde na vás agresivně křičí, v levicových kruzích vás přesvědčí, že tady přece neexistuje! Než se stihneš rozkoukat, lidi tě interpretují přes škatulky a role dřív, než vůbec otevřeš pusu. Queerfobie je neexistující dokud se neprotivíš heteronormativním pravidlům, které se v potu tváře snažíš napodobovat, hrát…

Na to vše se nenápadně přilepí buržoázní tendence a performativnost: solidarita jako estetický doplněk. Není důležité co reálně děláš, zastáváš a kam směřuješ: Stačí si z chudých a potřebných udělat „lidské safari“ a fotku hodit na instagram. Stačí o tom kdo jsi jen mluvit. Stačí se ohánět pojmy a s dopomocí teatrálních gest reprodukovat hesla. Jakmile však solidarita přestane být fotogenická, nebo začne vyžadovat reálné náklady (čas, peníze, konflikt s vlastní bublinou) najednou se ztratí.

Tohle není jen pokrytectví. Je to aktivní pozérství: morální prospěchářství, které parazituje na etických, empatických i intelektuálních principech levice. A co hůř – vykořisťuje lidi, kteří tyhle hodnoty nejen sdílejí, ale i ty kteří je skutečně potřebují. Levicové hodnoty jsou pak jen měna, která svůj směnný kurz nezískává sama o sobě, ale zneužitím skutečných lidí i jejich příběhů. Pokud si tedy myslíš, že jsi věrný svým krédům, nakonec záleží jen na tom, jestli solidarita funguje i tehdy, když to není pohodlné…

Zkrátka: Tak dlouho si můžeš hrát na levičáka, až se z tebe stane fašounek…

(mluvím o mechanismech moci, selekci, morální hierarchii a vůbec…)